

MIA LLAUDER
Retrats

MIA LLAUDER VIÑALS

(Mataró 1962)

Membre de la Acadèmia Internacional de Ceràmica de Ginebra.

Formada a l'Escola Massana. Diplomada en l'especialitat de ceràmica, des de 1989 desenvolupa la seva obra personal. Els seus treballs s'han exposat en galeries d'Europa i Àsia, i té obra en museus de Xina, Holanda, Itàlia, Suïssa, Àustria, Irlanda i França.

Darreres exposicions :

2015:

Galerie Wawu. Copenague. (Dimamarca)
Délires d'Assiettes. Musée Théodore-Deck. Guebwiller. (France)
Galeria Natàlia Ferré. Montblanc. (Espanya)
Confluences des similés. Centre Céramique Contemporaine La Borne. (France)

2016:

Galerie Capazza. Vénus et Vulcain. Nançay. (France)
Ca l'Arenas. MAC. Museu d'art Contemporani. Mataró. Barcelona. (Espanya)

www.ceramicaixio.com

MIA LLAUDER. *Retrats*

De l'1 de juliol al 18 de setembre de 2016

Merci a tots els que han posat paraules als meus *Retrats*, i especialment a l'Àngels Jubany i a en Pere Fradera per la seva col·laboració i complicitat.

Edita:

www.museucantir.org / plaça de l'Església, 9 / 0810 Argentona (Barcelona)
Spain +34 93 797 27 32 / correu@museucantir.org

Patrocinen:

Diputació
Barcelona

Col·laboren:

ACADEMIE INTERNATIONALE
DE LA CERAMIQUE
INTERNATIONAL ACADEMY
OF CERAMICS
BARCELONA 2016

President del P.M. del Museu del Càntir:

Àngel Puig i Boltà

Equip del Museu del Càntir:

Oriol Calvo, Fina Carreras, Cristina Villa i Joan Eixarch

Text presentació:

Anna Pujadas

Traducció textos:

Charo Montejano i Michael Weiss

Correcció:

Àngels Jubany i Antonio Vivas

Fotografies de les obres:

Joan Serra i Mia Llauder

Disseny:

Pere Fradera

Impressió:

La Impremta d'Argentona

Dipòsit Legal:

DL B 13443-2016

Retrats,

UN ART RELACIONAL

SEGONS NICOLAS BOURRIAUD, en el ja clàssic assaig *Una estètica relacional*, l'art ha estat sempre relacional en graus diversos, és a dir, factor de socialització i fundador de diàleg. Una de les virtualitats de l'art és el seu poder de “reliance”, terme reprès del sociòleg Michel Maffesoli. “Reliance” de relligar més que de recol·lectar, és a dir, de vincular més que d'ajuntar. Una obra d'art no té una funció útil a priori, no pas perquè sigui socialment inútil sinó perquè està disponible, flexible “a una tendència infinita”: és a dir, que es consagra al món de l'intercanvi, de la comunicació. L'obra suscita trobades i reunions, gestionant la seva pròpia temporalitat.

A la sèrie *Retrats* es relaten les relacions que al llarg dels anys la cera-

mista Mia Llauder ha anat construint amb persones que l'han influenciat, amics, coneguts, que han anat mo- delant la seva vida amb experiències bones i dolentes però que l'han mar- cat, fins i tot quan han estat una co- neixença d'un moment. Així, les es- cultures ceràmiques de Mia Llauder a la sèrie *Retrats* són un art relacional almenys de tres maneres diferents: ho són morfològicament, per la naturale- sa articulada de peces modulars que, lligades entre elles, generen estructu- res relacionals; ho són sentimental- ment, perquè cadascuna d'aquestes escultures és el retrat d'una relació humana que ha creat lligams emocio- nals i relligat les experiències vitals estructurant el ser de Llauder amb el dels altres; ho són socialment, perquè

en exposar-se i fer-se públiques s'han socialitzat, però endemés gràcies o per mor del seu caràcter articulat, s'han desplegat i desenvolupat amb el visi- tant, construint, construint-se, junts.

Ja fa temps que les escultures de Llauder es configuren a partir de l'enllaç de mòduls. Peces de porce- llana que es van repetint, que vénen del passat i SEGONS NICOLAS BOU- RRIAUD, en el ja clàssic assaig *Una estètica relacional*, l'art ha estat sempre relacional en graus diversos, és a dir, factor de socialització i fundador de diàleg. Una de les virtualitats de l'art és el seu poder de “reliance”, terme reprès del sociòleg Michel Maffesoli. “Reliance” de relligar més que de re- col·lectar, és a dir, de vincular més que d'ajuntar. Una obra d'art no té una

funció útil a priori, no pas perquè sigui socialment inútil sinó perquè està disponible, flexible “a una tendència infinita”: és a dir, que es consagra al món de l’intercanvi, de la comunicació. L’obra suscita trobades i reunions, gestionant la seva pròpia temporalitat.

A la sèrie *Retrats* es relaten les relacions que al llarg dels anys la ceramista Mia Llauder ha anat construint amb persones que l’han influenciat, amics, coneguts, que han anat modelant la seva vida amb experiències bones i dolentes però que l’han marcat, fins i tot quan han estat una connexió d’un moment. Així, les escultures ceràmiques de Mia Llauder a la sèrie *Retrats* són un art relacional almenys de tres maneres diferents: ho són morfològicament, per la naturalesa articulada de peces modulars que, lligades entre elles, generen estructures relacionals; ho són sentimentalment, perquè cadascuna d’aquestes escultures és el retrat d’una relació humana que ha creat lligams emocionals i relligat les experiències vitals

estructurant el ser de Llauder amb els dels altres; ho són socialment, perquè en exposar-se i fer-se públiques s’han socialitzat, però endemés gràcies o per mor del seu caràcter articulat, s’han desplegat i desenvolupat amb el visitant, construint, construint-se, junts.

Ja fa temps que les escultures de Llauder es configuren a partir de l’enllaç de mòduls. Peces de porcellana que es van repetint, que vénen del passat i es retroben més tard. Elements que s’han anat fent al llarg dels anys, que s’han incorporat a un mostrari d’unitats bàsiques que Llauder guarda en una calaixera de tipògraf i que, com les lletres de plom d’un grafista, va concatenant, alineant per escriure els seus relats. D’aquesta manera, com diu la ceramista, “en qualsevol moment puc construir”. Només que ara, en aquesta sèrie, les unitats de base han perdut protagonisme per cedir-lo a les relacions que les lliguen. En peces anteriors, els lligams eren subsidiaris, de color blanc imperceptible, com a base o suport, ubicats a darre-

re, amagats dins les porcellanes, estaven supeditats a l’element individual. Ara, molt al contrari, els vincles són el motiu principal. El color vermell els ha donat cos i les línies que generen, connectant els elements primaris, fan un dibuix que és, de fet, el tema.

No deu ser casual que a les obres d’aquesta sèrie, en representar relacions humanes, les lligadures d’enllaç dels mòduls de porcellana s’hagin convertit en protagonistes. Perquè allò important no és el que són les persones en si mateixes (si és que la identitat pot tenir una naturalesa absoluta) sinó el que construeixen quan es troben i intercanvien. Els retrats de Llauder no poden ser altra cosa que constructius. Si Llauder fos escriptora es diria que en aquestes darrers treballs s’ha concentrat a crear una sintaxi, més que no pas a perfer un alfabet. Ha inventat tots uns mecanismes de generació de frases que li han permès definir el seu propi llenguatge.

ANNA PUJADAS

*Professora de Teoria i Història del Disseny a EINA,
Centre Universitari de Disseny i Art adscrit a la UAB*

La Mia és com un farcell de idees i sentiments oberts pels quatre cantons.

No perd moment sense que rosegui idees i també les pròpies “ungles” que suposa que l’ajuden a créixer...

PEP LLAUDER

És sincera, respectuosa, espontània. Inquieta, sempre cerca, amb il·lusió, més coneixements. Res no l’atura, quan decideix fer quelcom... li agrada que el seu treball sigui perfecte.

ROSA VIÑALS

Com tentacles || 24 cm. Ø || 2016

En algunas obras anteriores ha surgido la necesidad de traspasar, horadar la superficie del material con la intención de mostrar lo oculto de esos objetos totalmente herméticos, cerrados, que surgen de la propia metodología procesual de mi trabajo. Penetrando en su interior, desvelar ese gesto primordial, vital y constructivo, haciéndolos más accesibles. Quizás como una metáfora de internarnos en nuestra propia interioridad y percatarnos de que en el fondo, los sentimientos son como esos interiores iluminados, universales en su factura interna, aunque su apariencia externa sea tan diversa como nuestra propia individualidad.

ÀNGEL GARRAZA

Expeditiva, eficient i activa, aquesta és la Mia. No canviïs mai, que la ceràmica et conservi aquestes qualitats i evolucioni sempre amb la teva obra com fins ara.

BARBAFORMOSA

És una persona estructurada, coherent i directa, però també creativa i innovadora. Cal aprofundir en els seus sentiments ja que no afloren fàcilment.

TONI CASANOVAS

Fràgil però alhora forta, envoltada de fils blancs, negres i torrats amb els quals teixir una trama de filigranes de fang delicades i potents.

FINA CARRERAS

Mia tejedora de sentimientos.

EMILIA GUIMERÀNS

No tinc miralls a casa meva.

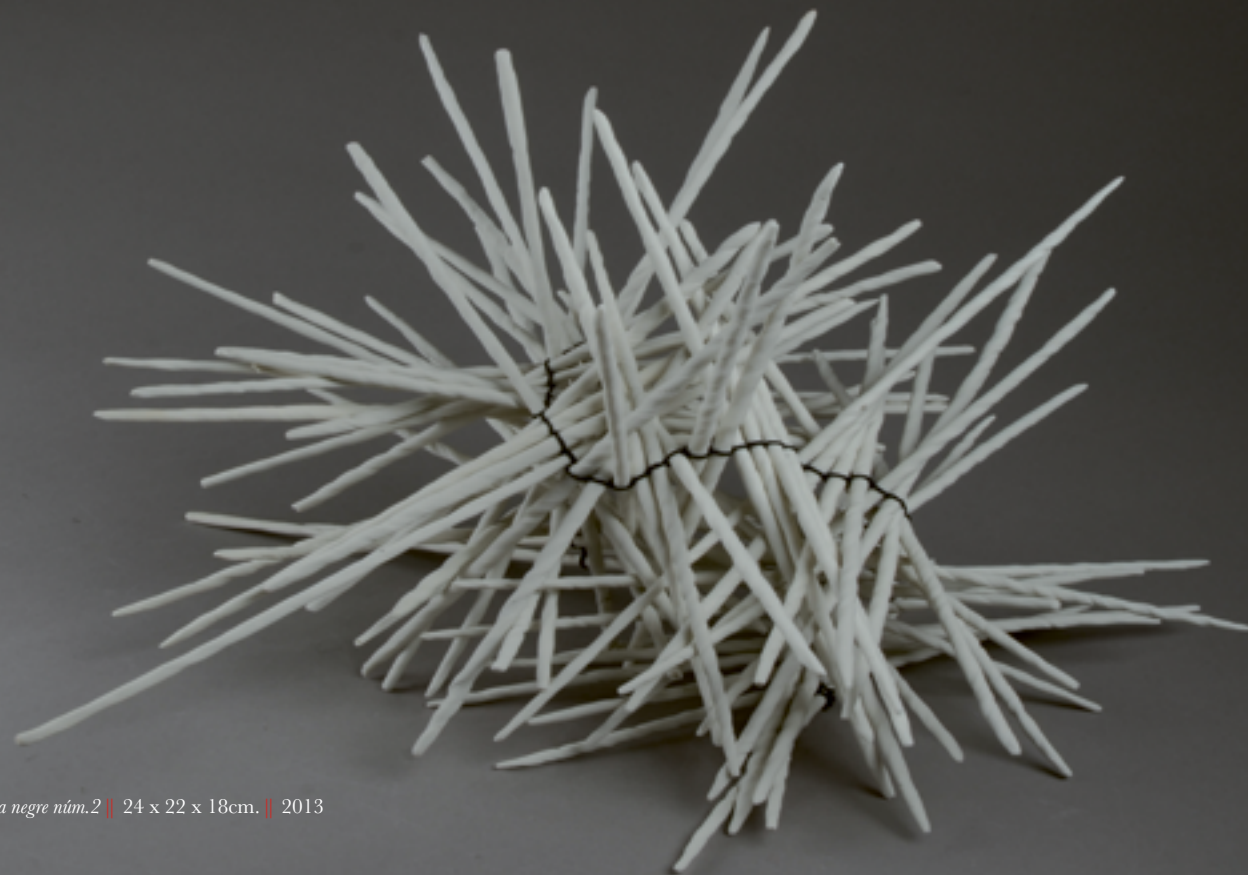
Al petit estanc, els peixos es mouen i és impossible emmirallar-s'hi.

Cerco el meu retrat en els teus ulls.

JESÚS-ÀNGEL PRIETO

La historia de la cerámica como arte tiene 31.000 años, ya desde la Venus de Dolni Vestonice hasta el fuego de la Tierra por el camino en busca de Ítaca de Mia Llauder.

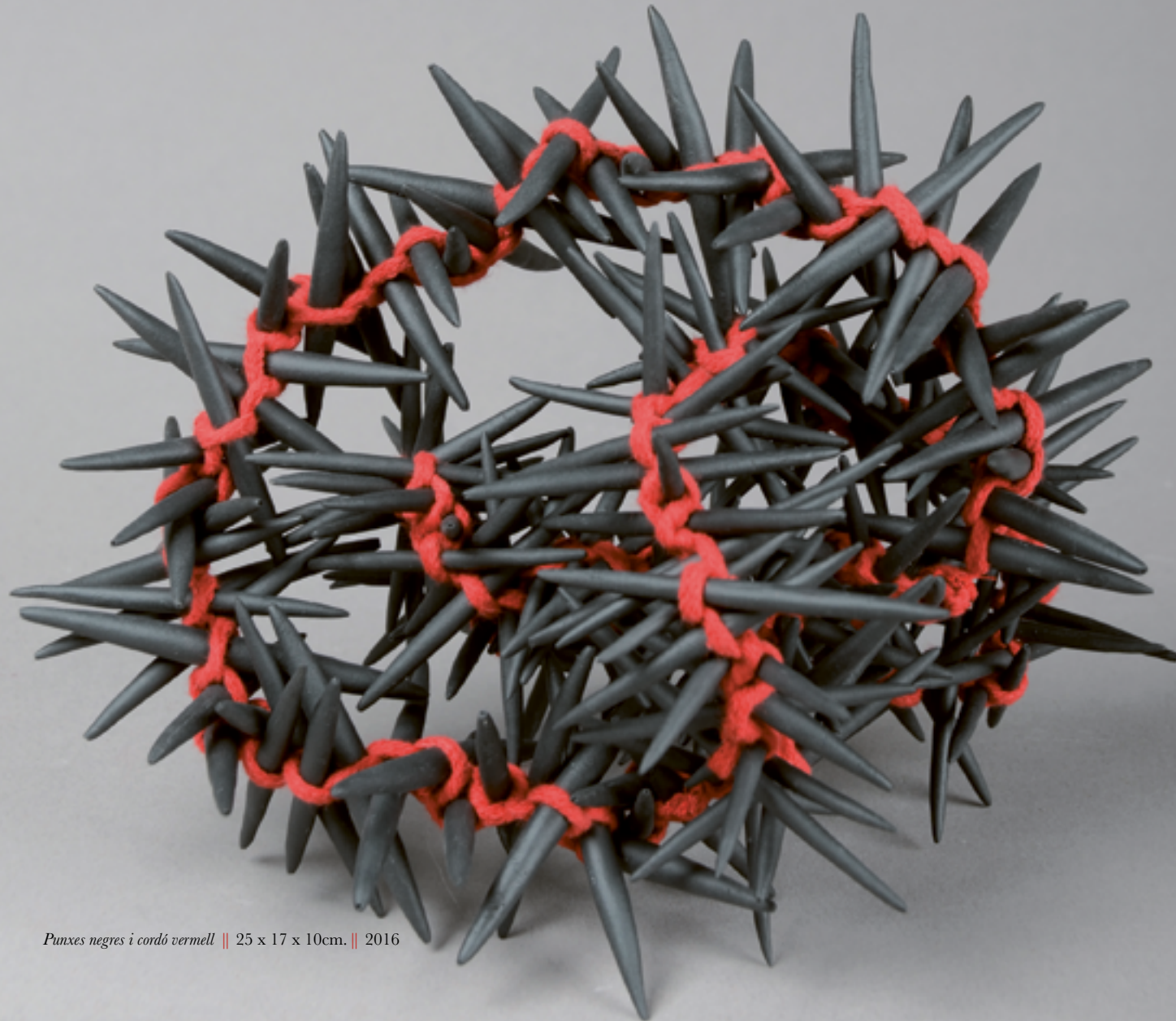
ANTONIO VIVAS

Punxes i goma negra núm.2 || 24 x 22 x 18cm. || 2013

Lligues roig i negre,
amb molt fina cadeneta,
teixit de por i desig.

ÀNGELS JUBANY

Punxes negres i cordó vermell || 25 x 17 x 10cm. || 2016

En una capsula de llapis de colors,
cromàticament ordenats i amb la punta
ben feta; a un extrem el blanc, a l'altre
el negre i, entremig, la Mia.

MARC ITURRI

Un cabdell de llana fina, que dóna
voltes i voltes sense desfer-se, a punt per
a ser teixit, i fer part d'un teixit sense fi,
la vida

ANNA ESTEBA

Posant fil a l'agulla, cosint el batec
vermell al blanc i al negre, confeccions
laberints que embolcallen l'ànima sense
que s'esquerdi, sense que s'escapi cap
detall del món.

CRISTINA VILLA

Retrat núm. 6 || 38 cm. Ø || 2016

El retrato como resumen,
como vínculo, como
afirmación.

El retrato para dejarse
llevar por el dejarse llevar.

MIGUEL VÁZQUEZ

Retrat. núm. 4 || 17 x 17 x 5 cm. || 2016

Retrat. núm. 1 || 25 x 25 x 11 cm. || 2016

Hi havia una vegada unes ulleres
atrevides, rere les quals hi vivia la
reina dels somriures, carregada sempre
l'empatia i ganes de donar un cop de
mà. Avui, la reina dels somriures, ens
explica el seu conte a través del fang.
MARIA SALLÉS

Els fils que uneixen les seves peces són
com els lligams que estableix entre ella i
la seva gent.
ALFONS PERDRIX

Si me retratas el alma encontrarás tus
perfiles de arcilla congelados por el
fuego, un sortilegio de tierra e hilos.
CARMEN LÓPEZ

Misteriosa**I**ntrèpida**A**morosa
MADOLA

Retrat núm. 5 || 25 x 28 x 23cm. || 2016

Retrat núm. 7 || 48 x 48 x 4cm. || 2016

Des de sempre amb la Mia
hem tingut una bona
sintonia, amb ella i el seu
treball.

MARIA BOFILL

Con mirada clara
y pura entreteje
vínculos cargados
de vida. Con auténtica
y creativa frescura,
sonriente, ilumina rojos,
blancos y negros
en contraste.

LAURA DIX

Retrat núm.9 || 23 cm. Ø || 2016

Se m'acut que és com una embruixada
merceria.

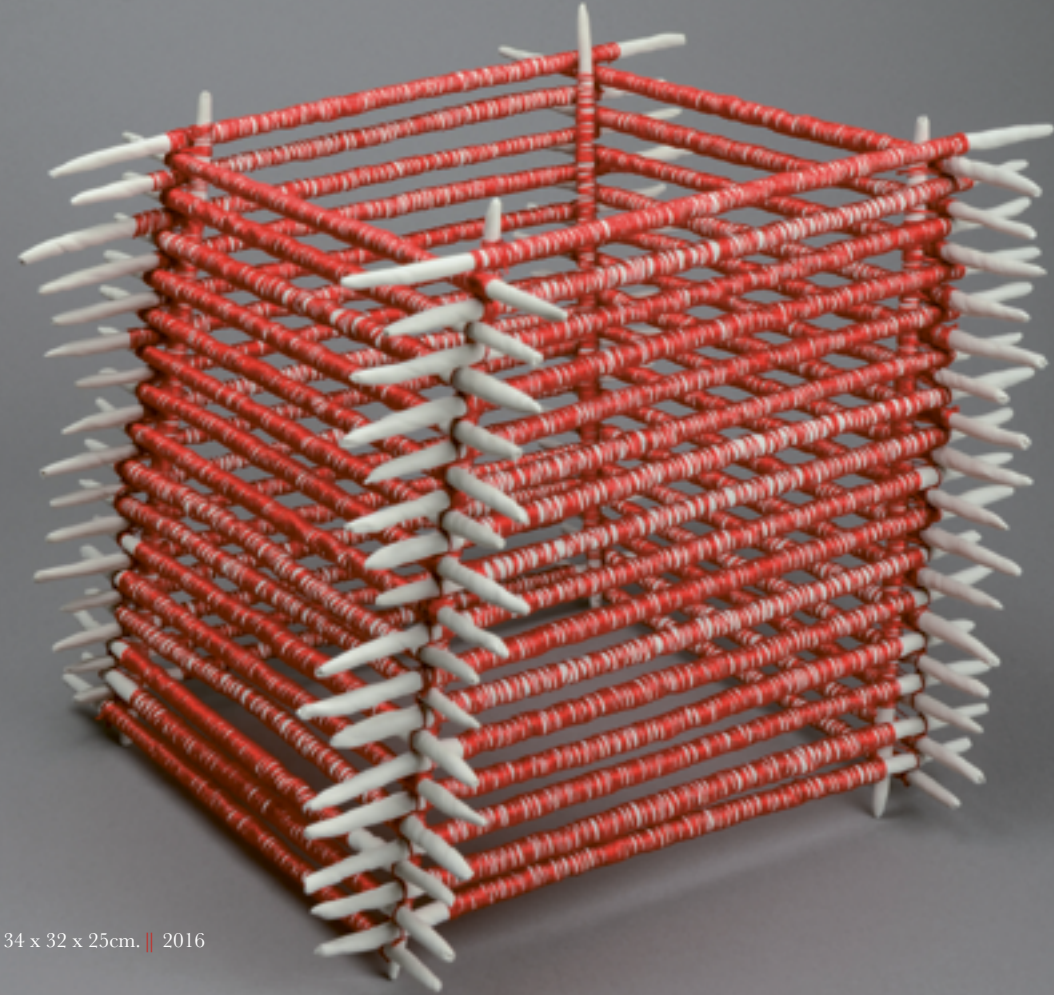
Lucie Rie i Hans Coper havien fet
a mà tot tipus de botons. Deu ser una
especialitat que ve de lluny, de lluny.

De lluny, de més enllà del record
pels teus pares, de més endins del petit
gest de prémer el botó passant-lo pel
trau, si de cas ajudant-te amb una

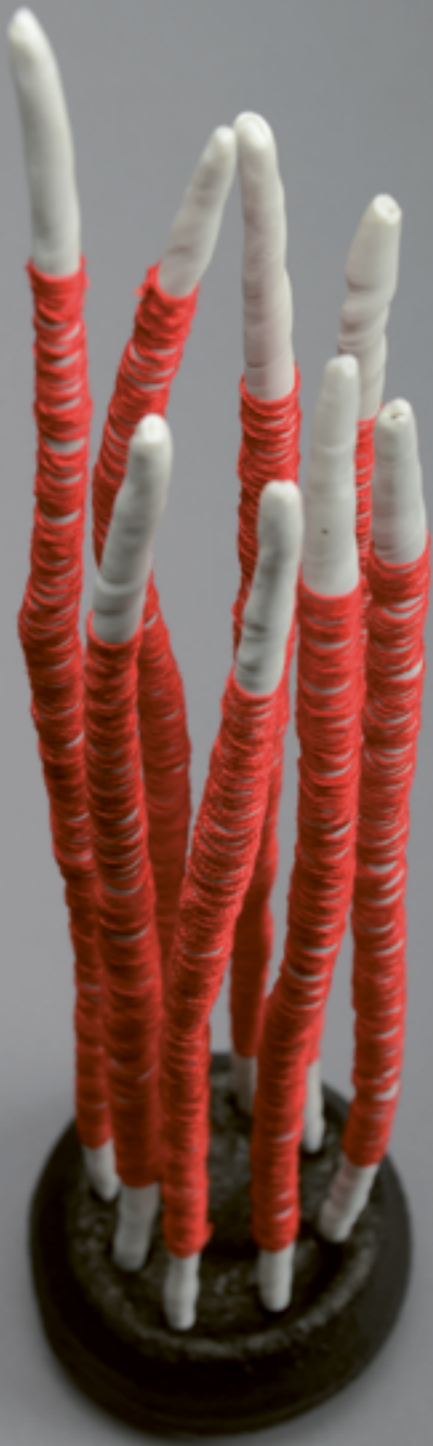
breu mirada. El tacte íntim i la mirada
atenta, per donar sentit a un cordar i
descordar imaginari.

Digues, de quins vestits són aquests
traus, aquests botons que ens corden
i descorden? Malastrugances o bons
auguris?

CLAUDI CASANOVAS

Retrat núm.11 || 34 x 32 x 25cm. || 2016

Ella es genuïna como sus
conjunciones, tiene la pureza de
su alma y el rojo de su picardia.
ANTONIA GARCÍA CANO

Lier et mettre de l'espace.
C'est dans cette tension que
dans le même temps se fondent
deux besoins fondamentaux
de la relation, et, que se coule
visiblement le travail de Mia
Llauder.

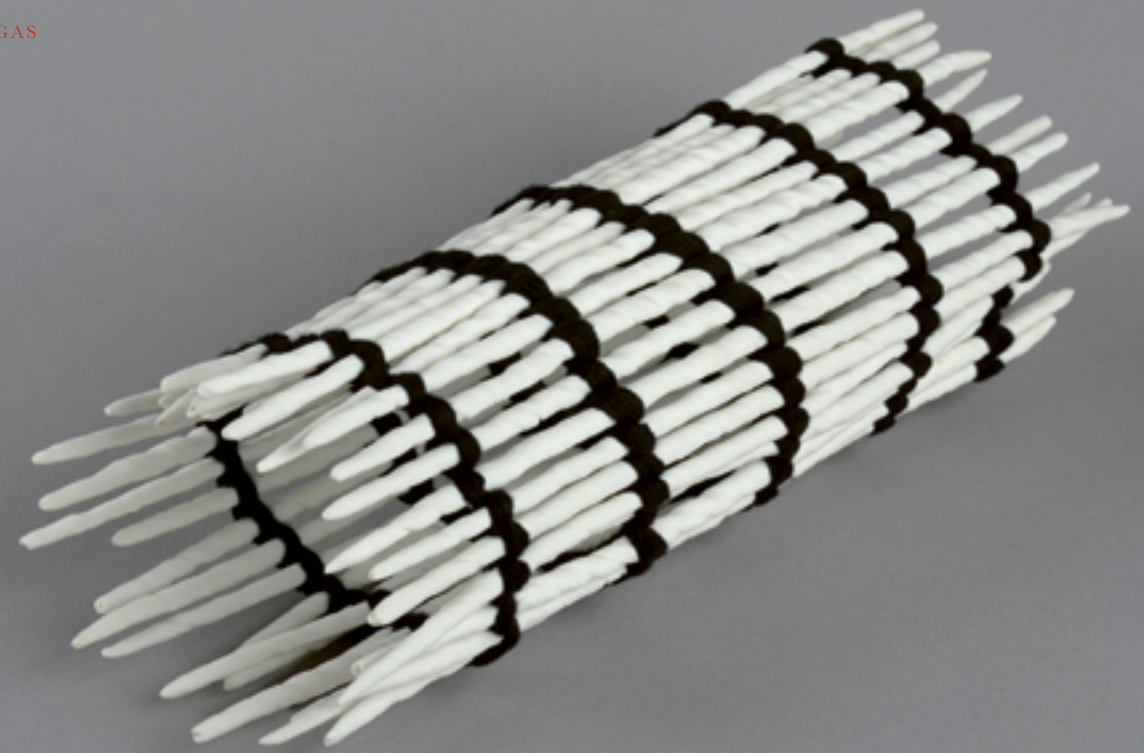
JACQUES KAUFMANN

Ulls profunds, mans destres,
somriure clar, riures plens d'aire
fresc d'un temps ja llunyà,
desdibuixat... però de record
feliç que es dibuixa de nou en la
memòria.

ÀNGELS ARTIGAS

Ingredients:
Molt d'imaginació
Una part d'equilibri
Un poc de rauxa
Energia a dojo
Ahh! Molt important!
Es fa estimar.

ÀNGELS FORTS

Tiges i coló || 12 cm. Ø || 2014

Polifonies amb petites peces
polides amb paciència,
perforades i passades amb
puntades que plasmen
pregones proposades i ens
parlen i persuadeixen amb
perícia i precisió.

Poemes plàstics, punyents
a les pupilles, ens provoquen
pessics i pessigolleigs preciosos;
preguntes que ens fan pensar,
preuada plata platònica,
passatges cap a perdurables
petjades. Pops? planetes?
penjolls? punxes? penis?
petxines?

Programa preciosista,
porta, passarella, proa...

Paraules de porcellana.

PERE FRADERA

Tija | 130 x 7 x 5cm. | 2016

Ce qui nous marque chez Mia,
c'est son sourire... Sourire qui
est la marque de sa gentillesse
et de son sens de l'écoute sans
faille... Si l'on regarde plus
profondément on découvre aussi
une personnalité plus secrète
mue par une détermination
et une force que l'on retrouve
dans ses créations: on peut y
détecter une grande liberté, une
harmonie dans les formes et les cou-
leurs, l'ensemble évoluant
dans un apparent chaos de
porcelaine...

FABIENNE L'HOSTIS
ET FRED LEES

Arandela i goma N°1 | 67 x 55 x 37cm. | 2014

Centenars de petits
objectes, en un
pentagrama
de notes
de porcellana,
omplen
de musicalitat
el silenci convingut
al voltant del meu
món, del nostre
món. Espai
i temps on es retrata
l'empremta, el rastre
que queda del meu
món, del nostre
món.

JOAN SERRA

Retrat N°2 || 17 x 17 x 5 cm. || 2016

Retrat N°3 || 17 x 17 x 5 cm. || 2016

Retracts, un arte relacional

Según Nicolas Bourriaud en el ya clásico ensayo *Una estética relacional*, el arte ha sido siempre relacional en diversos grados, es decir, factor de socialización y fundador de diálogo. Una de las virtualidades del arte es su poder de “reliance”, término retomado del sociólogo Michel Maffesoli. “Reliane” de religar más que de recolectar, es decir, de vincular más que de adjuntar. Una obra de arte no tiene una función útil a priori, no porque sea socialmente inútil sino porque está disponible, flexible “a una tendencia infinita”: esto es que se consagra al mundo del intercambio, de la comunicación. La obra suscita encuentros y reuniones, gestionando su propia temporalidad.

En la serie *Retratos* se relatan las relaciones que a lo largo de los años la ceramista Mia Llauder ha ido construyendo con personas que la han influido, amigos, conocidos, que han ido modelando su vida con experiencias buenas y malas pero que la han marcado, incluso cuando han sido conocidos de un momento. Así, las esculturas cerámicas de Mia Llauder en la serie *Retratos* son un arte relacional al menos de tres maneras diferentes: lo son morfológicamente, por la naturaleza articulada de piezas modulares que ligadas entre ellas generan estructuras

relacionadas; lo son sentimentalmente, porque cada una de estas esculturas es el retrato de una relación humana que ha creado ataduras emocionales y ha reunido las experiencias vitales estructurando el ser de Llauder con el de los demás; lo son socialmente, porque al exponerse y hacerse públicas se han socializado, pero además gracias a su carácter articulado, o a causa de ello, se han desplegado y desarrollado con el visitante contruyendo, construyéndose, juntos.

Ya hace tiempo que las esculturas de Llauder se configuran a partir del enlace de módulos. Piezas de porcelana que se van repitiendo, que vienen del pasado y se reencuentran más tarde. Elementos que se han ido haciendo a los largo de los años, que se han incorporado a un muestrario de unidades básicas que Llauder guarda en una cajonera de tipógrafo y que, como las letras de plomo de un grafista, va concatenando, alineando para escribir sus relatos. Es esta manera, como dice la ceramista, “en cualquier momento puedo construir”. Sólo que ahora esta serie de unidades de base ha perdido protagonismo para cederlo a las relaciones que las unen. En piezas anteriores, las uniones eran subsidiarias, de color blanco imperceptible, como base o soporte ubicados detrás, escondidas dentro de porcelanas, estaban supeditadas al

elemento individual. Ahora, al contrario, los vínculos son el motivo principal. El color rojo les ha dado cuerpo y las líneas que generan conectando los elementos primarios hacen un dibujo que constituye, de hecho, el tema.

No debe de ser casual que en las obras de esta serie, al representar relaciones humanas, las ataduras de enlace de los módulos de porcelana se hayan convertido en protagonistas. Porque lo importante no es lo que son las personas en sí mismas (si es que la identidad puede tener una naturaleza absoluta) sino lo que construyen cuando se encuentran e intercambian. Los retratos de Llauder no pueden ser otra cosa que constructivos. Si Llauder fuese escritora se diría que en estos últimos trabajos se ha concentrado en crear una sintaxis, más que completar un alfabeto. Ha inventado todo un mecanismo de generación de frases que le ha permitido definir su propio lenguaje.

ANNA PUJADAS

Profesora de Teoría e Historia del Diseño de EINA, Centro Universitario de Diseño y Arte adscrito a la UAB

Portraits, a relational art

According to Nicolas Bourriaud in his classic essay *Relational Aesthetics*, art has always been relational to varying degrees, that is to say, a factor of socialization and founder of dialogue. One of the virtual properties of art is its power of linkage or reliance, term taken from the sociologist Michel Maffesoli. Reliance in the sense of reconnecting more than collecting, to link more than to join together. The fact is that a work of art has no a priori useful function, not that it is socially useless, but because it is available and flexible, and has an “infinite tendency”: that it is devoted to the world of exchange, of communication. The work gives rise to gatherings and meetings, managing its own temporality.

The series *Portraits* recounts the relationships that ceramist Mia Llauder has built over the years with people who have influenced her, friends and acquaintances who have been shaping her life through experiences, both good and bad, but always leaving their mark on her, even when only through momentary chance meetings. Thus, the ceramic sculptures by Mia Llauder in the series *Portraits* are relational art in at least three ways: morphologically, owing to the articulated nature of modular pieces that,

linked between one another, generate relational structures; emotionally, because each of these sculptures is the portrait of a human relationship that created emotional ties reconnecting the life experiences structuring the being of Llauder with that of others; and socially, because in being exhibited and made public they have been socialized but, moreover, thanks to or because of their articulated nature, have been deployed and developed with the visitor constructing, being constructed, together.

For some time now Llauder has been configuring her sculptures from the linking of modules. Porcelain pieces that are repeated, that come from the past and come together again later. Elements that have been made over the years and that have been incorporated in a sampling of basic units that Llauder stores in a typesetter drawer and that like the lead letters of a graphic artist, chain together, aligning to write their stories. In this way, says the ceramist, “at any time I can construct”. Only now, in this series the base units have lost prominence, ceding it to the relationships that link them. In earlier pieces, the ties were subsidiary, imperceptibly white in color, functioning as a base or support situated behind, hidden among the porcelain pieces, subservient to the individual element. Now, on

the contrary, the linkages are the main motif. The color red has given them body and the lines they generate connecting the primary elements make a drawing that is in fact the subject.

It is no coincidence that in the works comprising this series, representing human relationships, the ligatures linking the porcelain modules have become protagonists. Because the important thing is not what people are in and of themselves (if indeed identity can have an absolute nature) but what they construct when they meet and exchange. Llauder’s portraits cannot be anything but constructive. If Llauder were a writer we would say that in these latest works she has focused on creating a syntax, rather than on perfecting an alphabet. She has invented a whole series of mechanisms for generating phrases that have allowed her to define her own language.

ANNA PUJADAS

Professor of Theory and History of Design EINA Art Center College of Design Ascribed to the UAB

MUSEU
DEL CÀNTIR ARGENTONÀ

